

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **R. V.**, zastoupené Mgr. Terezou Smutnou, advokátkou se sídlem Pardubice, Bratranců Veverkových 396, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 30. 10. 2019, č. j. 52 Ad 23/2016-252,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, č. j. X, zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 9. 8. 2016, č. j. 665 717 0597, kterým pro nesplnění podmínek dle § 39 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zamítla žádost žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu, a současně rozhodla, že jí nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu I. stupně. Proti rozhodnutí žalované o námitkách podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích, který ji jako nedůvodnou v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud při posuzování míry poklesu pracovních schopností žalobkyně z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva vnitra a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) v Hradci

Králové, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2016/2776-KH, posudku PK MPSV v Brně ze dne 10. 10. 2017, č. j. 2017/1881-BR, ve znění jeho doplňku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 2017/3811-BR, posudku PK MPSV v Praze ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2018/256-PH, ve znění jeho doplňku ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2018/3268-PH, a posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2019/1062-OS. Z nich v souhrnu zjistil, že rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně a pokles jejích pracovních schopností byly hodnoceny podle kapitoly VIII, oddílu A položky 8b [krajský soud omylem jmenoval kapitolu VI, položku 9b – pozn. NSS] přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška“). Míra poklesu pracovních schopností žalobkyně činí 35 % [jde o evidentní omyl soudu, neboť s ohledem na další zdravotní postižení žalobkyně posudkové komise horní hranici rozmezí míry poklesu pracovních schopností zvýšily o 10 %, tj. na 45 %. - pozn. NSS]. Krajský soud neprováděl dokazování navrhaným znaleckým posudkem doc. MUDr. J. J., CSc., neboť vychází z vyšetření žalobkyně provedeného dne 27. 7. 2017 [správně 27. 2. 2017 – pozn. NSS], tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Uzavřel, že na základě těchto zjištění byla žalobkyně skutečně k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní v I. stupni.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se nevypořádal s jejími námitkami proti jednotlivým posudkům PK MPSV a s jejím podáním obsahujícím závěrečné hodnocení soudního řízení. Provedené důkazy posoudil stroze, nevěnoval dostatečnou pozornost posouzení skutkového stavu věci, pouze odkázal na provedené posudky, aniž by se zabýval tím, zda vychází z relevantních podkladů.

[5] Nezabýval se dále tím, že v jednotlivých posudcích byla příčina jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu určena odlišně. Zatímco podle posudku vyhotoveného pro Okresní správu sociálního zabezpečení Pardubice (dále jen „OSSZ Pardubice“) ze dne 27. 2. 2013, č. j. LPS/2013/551-PU-CSSZ, byla stanovena podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 8c přílohy k vyhlášce, podle posudku vyhotoveného pro OSSZ Pardubice ze dne 3. 3. 2014, č. j. LPS/2013/6105-PU_CSSZ, podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 8b přílohy k vyhlášce, podle posudku PK MPSV Hradec Králové ze dne 23. 10. 2014, č. j. 2014/1695-HK, podle kapitoly VI, položky 9b přílohy k vyhlášce; podle posudku vyhotoveného pro OSSZ Pardubice ze dne 28. 7. 2016, č. j. LPS/2016/2670-PU_CSSZ, podle kapitoly V, položky 5c přílohy k vyhlášce, a podle posudku posudkové služby České správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 12. 10. 2016, č. j. LPS/2016/546-NR-KRH_CSSZ, a současně podle posudků PK MPSV podle kapitoly VIII, [oddílu A – doplněno NSS] položky 8b přílohy k vyhlášce.

[6] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud pochybil, neprovedl-li dokazování znaleckým posudkem doc. MUDr. J., který tento neurolog vypracoval na základě jejího vyšetření provedeného dne 27. 2. 2017; nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se toto vyšetření nevztahuje ke dni rozhodnutí žalované. V péči uvedeného lékaře je od 22. 5. 2013. Od prvního vyšetření se její zdravotní stav rapidně zhoršil, proto byla dne 27. 2. 2017

pokračování

vyšetřena pro chronickou poruchu stability. Toto vyšetření nově prokázalo nález „*těžké levostranné vestibulopathie*“. Oproti prvnímu vyšetření provedenému v roce 2013 bylo dále zjištěno postižení „*charakteru centrální abnormity s nepravidelnostmi plynulých sledovacích pohybů očních a s poruchou vestibulární interakce*“, a dále že trpí subjektivními závratěmi (chronickou subjektivní poruchou rovnováhy) a „*dominující posturální nestabilitou*“. Podstatný je závěr znaleckého posudku, podle něhož „*všechny tyto klinické jednotky mohou zhoršovat posturální stabilitu a schopnost vykonávat běžné denní činnosti, což [...] nebylo plně zohledněno v uvedených posudkových závěrech*“. Provedení vyšetření, na jehož základě byl tento posudek vypracován, až po rozhodnutí žalované, není důvodem, aby jím nebylo provedeno dokazování. Zdravotní stav stěžovatelky se postupně zhoršuje, je proto pravděpodobné, že ke dni 27. 2. 2017 byl shodný jako ke dni rozhodnutí žalované.

[7] Dále stěžovatelka namítá, že PK MPSV posoudily její zdravotní stav nedostatečně a nesprávně. Předložené posudky nesplňují požadavky jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti. Posudkové komise se dostatečně nezabývaly lékařskými zprávami o jejím zdravotním stavu a některé jejich pasáže účelově nepoužily. Příkladem je závěr zprávy Mgr. L. M. ze dne 15. 10. 2015, z oddělení klinické psychologie Nemocnice Pardubického Kraje, a. s., v němž je uvedeno, že „*[v]zhledem k tomu, že takové místo bude velmi obtížné nalézt, přikláním se k řešení situace cestou ID (min. 2. st.) a možnosti práce formou brigády*“, a který není v žádném posudku zmíněn.

[8] Posudkové komise postupovaly v rozporu se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou povinny při odnětí dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem nebo při přiznání invalidního důchodu pro invaliditu nižšího stupně zánik či snížení stupně invalidity zdůvodnit. Tuto povinnost žádná z posudkových komisí nesplnila. K posudku vypracovanému pro OSSZ Pardubice ze dne 27. 2. 2013, na jehož základě byl stěžovatelce přiznán invalidní důchod III. stupně, pouze uvedly, že se jednalo o posudkový omyl. Toto tvrzení však dostatečně neodůvodnily.

[9] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry PK MPSV, že dřívější přiznání invalidního důchodu III. stupně bylo pouze přechodného charakteru, neboť z posudku vypracovaného pro OSSZ Pardubice ze dne 27. 2. 2013 vyplývá, že důvodem pro přiznání důchodu byla „*posudkově těžká porucha s projevy závratí, které ovlivňují pracovní činnost, chůze s rotátorem...*“. Rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu přitom byla stanovena podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 8c přílohy k vyhlášce. Pokud by se jednalo pouze o přechodné řešení, nebyl by důvod přiznávat invalidní důchod III. stupně, nýbrž vyčkalo by se na další vyšetření k prokázání zdravotního stavu. Podle stěžovatelky není dále možné, aby nyní byla její invalidita určena v menším rozsahu než dříve, neboť její zdravotní stav se postupem času zhoršuje.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu pro nedostatek jeho důvodů. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na webu www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). S kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je však třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení a ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek ze dne 24. 3. 2016, č. j. 4 Azs 21/2016-66).

[14] Ačkoliv je napadený rozsudek nanejvýš stručný až kusý, a měl být nepochybně vypracován s vyšší mírou pečlivosti, je způsobilý věcného přezkumu. Jeho stručnost totiž koresponduje obsahu žalobní argumentace stěžovatelky, která směřovala takřka výlučně proti závěrům posouzení jejího zdravotního stavu. Jak však správně konstatoval krajský soud, rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé zejména na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu žadatele. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné (medicínské) znalosti. Posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je soudní praxí chápán jako speciální případ předepsaného důkazu, nicméně i tento důkaz soud hodnotí podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na zásadní význam tohoto posudku jde ovšem zpravidla o důkaz rozhodující; podmínkou ovšem je, že nevzbuzuje žádných pochyb z hlediska své úplnosti a přesvědčivosti, a nejsou tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, které by správnost posudku zpochybňovaly. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tento posudek spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný tvrdí, a aby své závěry náležitě odůvodnila (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 Ads 70/2012-14, či ze dne 28. 2. 2020, č. j. 3 Ads 214/2019-30).

[15] Správní soud tedy sám zdravotní stav posuzované osoby nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení ve věci invalidity a případné změny jejího stupně pouze ověřuje, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, či ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 - 24).

[16] V řízení před krajským soudem byl vypracován posudek PK MPSV v Hradci Králové a následně posudky PK MPSV v Brně, PK MPSV v Praze a PK MPSV v Ostravě.

pokračování

Z těchto posudků krajský soud vycházel jakožto z rozhodujících důkazů, neboť dospěl k závěru, byť spíše implicitnímu, že ve vzájemném kontextu splňují podmínky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, a současně že jejich závěry o zdravotním stavu stěžovatelky a míře poklesu její pracovní schopnosti jsou shodné. Důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není, pokud krajský soud na uvedené posudky odkázal pouze stručně a jejich obsah v rozsudku nereprodukoval, ani jmenovitě neuváděl, z jakých podkladů (lékařských zpráv) vycházejí, neshledal-li v tomto směru, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, žádné nedostatky.

[17] Nelze přisvědčit ani tvrzení, že krajský soud nereagoval na námitky stěžovatelky proti daným posudkům, byť příslušná podání v napadeném rozsudku výslovně neuvedl. Stěžovatelka krajskému soudu zaprvé předložila dne 6. 11. 2017 podání, v němž vznesla námitky proti posudkům PK MPSV v Hradci Králové a v Brně, jejichž podstatou je především nesouhlas se závěry daných posudků o jejím zdravotním stavu. Krajský soud na tyto námitky reagoval tím, že PK MPSV v Brně vyzval, aby ke svému posudku vypracovala doplněk, v němž se k uplatněným námitkám vyjádří. To PK MPSV v Brně učinila a krajskému soudu předložila doplněk ze dne 4. 1. 2018, jehož obsahem je právě reakce na námitky stěžovatelky. Obdobně krajský soud reagoval na podání ze dne 13. 8. 2018, jímž stěžovatelka uplatnila námitky proti posudku PK MPSV v Praze. Rovněž jádrem těchto námitek je přesvědčení stěžovatelky, že její zdravotní stav byl posouzen nesprávně, a že závěry daného posudku jsou podhodnocené. Krajský soud reagoval tím, že příslušné podání (spolu s posudkem doc. MUDr. J., který stěžovatelka v mezidobí předložila) předložil PK MPSV v Praze. Vyzval ji, aby se k oběma dokumentům vyjádřila a zhodnotila závěry v nich uvedené. To uvedená komise učinila doplněkem předchozího posudku ze dne 24. 1. 2019. Ani s ohledem na uplatněné námitky přitom neshledala důvod pro přehodnocení učiněných závěrů. Žádné námitky proti doplněku posudku PK MPSV v Brně ani doplněku posudku PK MPSV v Praze již stěžovatelka neuplatnila. Na přesvědčení, že závěry vypracovaných posudků neodpovídají jejímu skutečnému zdravotnímu stavu, však setrvala i v podání ze dne 19. 5. 2019, označeném jako „*Závěrečné hodnocení soudního procesu*“. I na toto podání krajský soud reagoval, a to tak, že zadal vypracování ještě čtvrtého posudku PK MPSV v Ostravě. Rovněž proti tomuto posudku stěžovatelka uplatnila námitky, z nichž je zřejmé, že s jeho obsahem nesouhlasí. Neuplatnila však žádné konkrétní výtky ve vztahu k posouzení svého zdravotního stavu, namísto toho akcentovala trestní oznámení, které podala, neboť měla za to, že se posudkoví lékaři při vypracování posudků dopustili trestné činnosti.

[18] Ačkoliv tak krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivá podání stěžovatelky nerekapituloval, v průběhu řízení na ně reagoval. Předložené námitky zaslal příslušným PK MPSV a vyzval je, aby se k nim vyjádřily. Protože posudkové komise neshledaly, že by uplatněné námitky byly způsobilé na závěrech o zdravotním stavu stěžovatelky čehokoliv změnit, není vadou, vyvolávající bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pokud krajský soud doplněky posudků pouze zmínil, aniž by konstatoval jejich obsah. Přístup, jakým se krajský soud s námitkami proti závěrům posudků vypořádal, přitom odpovídá tomu, že soud sám jejich věcnou správnost nepřezkoumává. Požadavky úplnosti a přesvědčivosti kladené na tyto posudky přitom spočívají v tom, aby se posudkové komise vypořádaly se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi,

kteřé posuzovaný tvrdí. Tyto požadavky posudkové komise ve vztahu k námitkám proti vyhotoveným posudkům naplnily prostřednictvím jejich doplňků. Ty však stěžovatelka ve své kasační argumentaci přehlíží.

[19] Důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku rovněž není, že se v něm krajský soud výslovně nezabýval tím, podle které položky přílohy k vyhlášce byla určena rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky v posudcích, které byly o jejím zdravotním stavu vypracovány v průběhu předchozích let (tedy v posudcích, které byly vypracovány pro účely jiných rozhodnutí žalované, než těch, která byla nyní předmětem přezkumu před krajským soudem). Stěžovatelka v žalobě takovou námitku totiž vůbec neuplatnila. Všechny čtyři posudky PK MPSV, které byly rozhodujícími důkazy pro rozhodnutí krajského soudu v nyní projednávané věci, stejně jako posudek ze dne 12. 10. 2016 vyhotovený pro účely námitkového řízení, se přitom shodují v určení příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 8b přílohy k vyhlášce, což krajský soud vyjádřil v odstavci devátém napadeného rozsudku.

[20] Stěžovatelka dále zcela obecně namítá, že posudky vypracované v řízení před krajským soudem nesplňují požadavky úplnosti a přesvědčivosti. Této argumentaci kasační soud nepřisvědčil. Podstatné je, že všechny čtyři posudky, jejichž vypracování krajský soud zadal, splňují náležitosti vyžadované podle § 7 vyhlášky. Ostatně stěžovatelka ani nenamítá opak.

[21] PK MPSV v Hradci Králové, zjistila, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je vícero zdravotních postižení, z nichž za rozhodující příčinu (§ 2 odst. 3 vyhlášky) stanovila *chronickou subjektivní závrať s dominující posturální nestabilitou a projevy smíšeného vestibulárního syndromu s levostrannou perferní vestibulopatií s projevy centrální pravděpodobně vestibulárně mozečkové disfunkce* [§ 7 písm. e) vyhlášky]. Pokles pracovní schopnosti určila podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 8b přílohy k vyhlášce, na 35 % § [§ 7 písm. f) body 1. a 2. vyhlášky]. Současně s ohledem na další zdravotní postižení stěžovatelky zvýšila podle § 3 odst. 1 vyhlášky horní hranici rozmezí míry poklesu pracovních schopností o 10 %. Celkově tak míru poklesu pracovních schopností stěžovatelky stanovila na 45 %. Shodně byly rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky a míra poklesu jejích pracovních schopností určeny i posudky PK MPSV v Brně, Praze a Ostravě, a rovněž posudkem ze dne 12. 10. 2016 vyhotoveným pro účely námitkového řízení.

[22] PK MPSV v Hradci Králové sice na straně 10 posudku uvedla, že procentní míra poklesu pracovních schopností stěžovatelky byla určena podle kapitoly XIII oddílu A položky 8b přílohy k vyhlášce, s ohledem na slovní vyjádření rozhodující příčiny stěžovatelčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na téže straně posudku, se však jedná o zjevnou chybu – míněna byla kapitola VIII oddíl A položka 8b přílohy k vyhlášce, čemuž odpovídá i závěr daného posudku, kde je již uvedena právě kapitola VIII oddíl A položka 8b přílohy k vyhlášce. Ostatně, v kapitole XIII oddílu A přílohy k vyhlášce se položka 8b ani nenachází.

[23] Rovněž krajský soud se při konstatování rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky dopustil v napadeném rozsudku evidentních

pokračování

nesprávností. Uvedl totiž, že byla určena podle kapitoly VI položky 9b přílohy k vyhlášce. Takto však byla určena posudkem PK MPSV v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2014, vyhotoveného pro účely soudního přezkumu rozhodnutí ze dne 22. 5. 2014, č. j. 6657170597/46091-KRM, jímž žalovaná zamítla odvolání a potvrdila své rozhodnutí ze dne 17. 3. 2014, kterým stěžovatelce snížila invalidní důchod pro invaliditu III. stupně na invaliditu I. stupně. Současně však ale krajský soud v napadeném rozsudku správně odkazoval na posudek PK MPSV v Hradci Králové ze dne 13. 4. 2017, jímž byla rozhodující příčina stanovena tak, jak je uvedeno v předchozích odstavcích. V tomto směru je tudíž třeba odůvodnění napadeného rozsudku korigovat. Uvedená nepozornost krajského soudu při vypracování odůvodnění však nemá žádný vliv na úplnost, přesvědčivost a vzájemnou konzistentnost posudků PK MPSV, z nichž krajský soud vycházel.

[24] Jedinou konkrétní námitkou, o níž stěžovatelka opírá tvrzení o neúplnosti a nepřesvědčivosti posudků PK MPSV je, že nezmiňují část zprávy Mgr. L. M. ze dne 15. 10. 2015, která uvádí, že „*[v]zhledem k tomu, že takové místo bude velmi obtížné nalézt, přikláním se k řešení situace cestou ID (min. 2. st.) a možnosti práce formou brigády*“. Tato námitka není důvodná. Účelem posudků PK MPSV není doslovně reprodukovat podklady (lékařské zprávy), z nichž posudkové komise vycházejí. Podstatné je, zda posudkové komise zohlednily věcné závěry uvedené zprávy psycholožky Mgr. M. o zdravotním stavu stěžovatelky. Tento požadavek všechny posudky PK MPSV splňují. Posudkové komise vycházely z toho, že stěžovatelka trpí rovněž *anxiozně depresivní poruchou*. Psychického (psychiatrické) obtíže stěžovatelky však rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejsou.

[25] Uvedená psycholožka, na závěr své zprávy vyjádřila názor, že pro stěžovatelku bude obtížnější nalézt odpovídající pracovní uplatnění [stěžovatelka přitom pomíjí větu z dané zprávy, podle níž „*[p]acientka je schopna začlenění do pracovního procesu, vhodná by však byla práce na zkrácený úvazek, bez tlaku na výkon (...)*“], a proto by bylo na místě, aby jí byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu alespoň II. stupně. Mgr. M., však není posudkovou lékařkou. Vyslovená domněnka o stupni invalidity, který by mohl být stěžovatelce přiznán, není pro PK MPSV, respektive žalovanou, jakkoli závazná. K využití zachované pracovní schopnosti stěžovatelky [§ 7 písm. f) bod 5. vyhlášky] se současně PK MPSV vyjádřily.

[26] Nedůvodná je dále námitka, že posudkové komise neodůvodnily snížení přiznaného stupně invalidity. Žalovaná rozhodnutí ze dne 9. 8. 2016, respektive ze dne 26. 10. 2016, zamítla žádost stěžovatelky o změnu výše invalidního důchodu. K žádnému snížení přiznaného stupně invalidity tedy nedošlo. Stěžovatelce sice byl v minulosti na podkladě posudku zpracovaného pro OSSZ Pardubice ze dne 27. 2. 2013, rozhodnutím žalované ze dne 27. 3. 2013 přiznán invalidní důchod pro invaliditu III. stupně, na podkladě kontrolní prohlídky však byl vypracován nový posudek ze dne 3. 3. 2014, jímž byla stěžovatelka shledána invalidní nikoliv již ve III. stupni, ale v I. stupni. Na podkladě uvedeného posudku žalovaná dne 17. 3. 2014 rozhodla o snížení invalidního důchodu stěžovatelky pro invaliditu III. stupně na invalidní důchod pro invaliditu I. stupně. Námitky stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 22. 5. 2014, č. j.

6657170597/46091-KRM. Ke snížení přiznaného stupně invalidity tak došlo již rozhodnutím žalované ze dne 22. 5. 2014.

[27] Všechny PK MPSV se současně vyjádřily k posudku ze dne 27. 2. 2013, který míru poklesu pracovních schopností stěžovatelky ve výši 70 % určil podle kapitoly VIII, oddílu A, položky 8c přílohy k vyhlášce. Navzdory námitkám stěžovatelky přitom přijaté závěry dostatečně a přesvědčivě odůvodnily. Tvrzení stěžovatelky, že se omezily pouze na konstatování, že daný posudek byl „posudkovým omylem“, není pravdivé. Posudkové komise se shodly na tom, že dřívější přiznání invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně bylo důsledkem „záměrného“ posudkového nadhodnocení. Tehdejší nadhodnocení míry poklesu pracovních schopností stěžovatelky bylo dáno tím, že u ní byl zjištěn nepříznivý zdravotní stav (jehož příčinou byly primárně subjektivně pociťované závratě), nebyla však vyjasněna jeho příčina (patologie). Tehdejší zdravotní stav stěžovatelky tak byl z hlediska jeho diagnostiky posouzen jako nestabilní, vyžadující provedení dalších odborných vyšetření; ta byla v mezidobí provedena. Navzdory přesvědčení stěžovatelky tak bylo tehdejší přiznání invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně v tomto ohledu skutečně „přechodného“ charakteru.

[28] Nelze přisvědčit ani související námitce, že není možné, aby byla invalidita stěžovatelky určena v menším rozsahu než dříve, neboť její zdravotní stav se postupem času zhoršuje. Subjektivní přesvědčení stěžovatelky, že se její zdravotní stav zhoršit musel, k závěru o nesprávnosti zjištění posudkových komisí nevede. PK MPSV k takovému závěru nedospěly. Nevycházely přitom pouze z dosavadních lékařských zpráv (zdravotní dokumentace stěžovatelky) a ve všech PK MPSV byly zastoupeny odborné lékařky – neuroložky, které její zdravotní stav posoudily přímo při jednání příslušných komisí.

[29] Přisvědčit dále nelze kasační argumentaci, již stěžovatelka brojí proti důvodu, pro který krajský soud neprovedl dokazování posudkem doc. MUDr. J., ačkoliv má stěžovatelka pravdu, že ji uvedený lékař vyšetřil dne 27. 2. 2017, nikoliv dne 27. 7. 2017, jak omylem uvedl krajský soud. To však nic nemění na tom, že toto vyšetření, při němž byl učiněn nálezný *těžké* levostranné vestibulopatie, bylo provedeno až čtyři měsíce po datu vydání rozhodnutí žalované. Ke dni jeho vydání nálezný závažnosti zjištěn nebyl. Stěžovatelka byla jednání všech PK MPSV přítomna a její zdravotní stav byl vždy na místě posouzen odbornými lékařkami. Posouzení jejího zdravotního stavu tak bylo v době rozhodování žalované aktuální. Jeho případné následné zhoršení není důvodem ke zrušení rozhodnutí žalované. Stěžovatelce nic nebrání, aby si o změnu stupně invalidního důchodu v případě zhoršení zdravotního stavu požádala znovu, přičemž v novém správním řízení by byl posouzen její aktuální zdravotní stav.

[30] Lze dodat, že všechny PK MPSV současně závěry vyšetření stěžovatelky doc. MUDr. J. ve svých posudcích vypracovaných pro potřeby soudního řízení v této věci zohlednily a vyjádřily se k nim (viz str. 7 a 8 posudku PK MPSV v Hradci Králové; str. 4 a 9 posudku PK MPSV v Brně a str. 2 doplňku tohoto posudku; str. 7 posudku PK MPSV v Praze a str. 2 doplňku k němu; a str. 5 posudku PK MPSV v Ostravě). I z tohoto důvodu tak krajský soud nepochybil, neprováděl-li dokazování posudkem doc. MUDr. J., nýbrž jakožto z rozhodujících důkazů vycházel z posudků PK MPSV, které splňují požadavky na ně kladené, a které se (zcela konzistentně) vypořádávají rovněž se závěry daného příslušného vyšetření.

pokračování

[31] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou, v jejím případě je nutno vycházet z ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *ustanovení odstavce 1 neplatí, mělo-li by být právo přiznáno (mimo jiné) správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění*. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu